

DE KERK SPREEKT

HET IS 1947 EN HET BESLUIT IS GENOMEN: DE KERK VAN KOEDIJK ZAL WORDEN GESLOOPT

Ik ben der eeuwen oud, vergrijsd door vele zorgen,
Herbergde lief en leed, gaf verkwikking zondagmorgen,
In nood in levensstrijd gingen deuren wijd open
Voor velen was ik troost en gaf hun nieuwe hope!



Bij 't ontluiken van nieuwe leven,
Zo ook bij huwelijksstreven
Bij afscheid van het aardse kamp,
Of bij een brand of oorlogsramp, --
Dan zocht men mij en klaagde luid;
't Moest door MIJ worden ingeluid,



Dit heb ik d' eeuwen door gedaan
En fier in "dit gewest" gestaan
Geduldig steeds gedragen
de lof! Maar ook de slagen
Veel zou ik nog kunnen openbaren uit het voorgeslacht
van wie mij baarde, over mij waakte, dag en nacht
"De Koe", die draaide met de winde;
Zij alleen, wist wat ik minde:

“De kronkelende dijk, waarlangs het water liep” –
 De hoge bomen rondom mij, waaruit de vogel riep” –
 Het stille graf aan mijn rechter-flanke
 Waaruit de geeste sprak met onvervulde klanke –
 Dit alles is zonder te roemen,



Te veel om op te noemen
 Eeuwen zijn over mij heengegaan en nu alles is voorbij
 Men ziet en luistert niet naar mij!
 Ik moet verdwijnen uit het oog,
 Of ik het was die steeds bedroog!
 Moet hier “de mens” niet blijven staan,
 En vragen aan zichzelf: “Wat heb IK gedaan?”
 Loopt op een avond langs mij, op de tenen,
 Luistert goed toe, gij hoort mij wenen
 Om al dit wreed, mij aangedaan
 Wanneer zullen uw schreden rustig verder gaan?



Heel ver nog in het nageslacht
 Zal men mij roemen om de pracht,
 die aan het leven luister gaf,
 Vanaf de wieg tot aan het graf,
 Het nageslacht zal oordeel vellen
 Over slopers! Die nu, mij niet tellen.
 In de straten van het volle licht
 MIJ RECHTEN, voor wat IK heb verricht.

IRA'TO

Cor Visser

Bron: De Nieuwe Langedijker Courant